

Noc Mary McIntyre

Noční fotografie Mary McIntyre jsou jasná a zároveň mnohoznačná. Jsou to inscenované fotografie ve více než jednom smyslu slova, protože působí jako prázdné jeviště nebo filmové kulisy. Tato kvalita je zdůrazněna přesnými kompozicemi těchto fotografií: všechno je naaranžováno, ale chybějí herci.

Divadelní opony se vyskytovaly v autorčiných předchozích dílech. I zde se od diváků vyžadovalo, aby si představili postavy a zápletku, a tím se sami stali součástí těchto děl a jejich nepatrně zrcadlících rámců.

V současné tvorbě McIntyre podrobuje zkoumání naše životy: městské a příměstské lokality s dobře osvětlenými parkovišti a nárožními vytvářejí pocit bezpečí – a jeho protiklad. Ploty poukazují na přání udržet ty vzpurné za nimi. Stupeň teploty umělého osvětlení se stává důležitým, ale zároveň nejednoznačným ukazatelem. Strom, který si lze představit jako místo setkání komunity, stojí osaměle na rohu parkoviště před klubem pistolníků. Název díla je *Potom*. Co se stalo? Evidentně v noci je normalita našich životů těžko k poznání. Její okraje jsou ostře řezané, stávají se hyperrealistickými a přitom snově přízračnými.

Pak určité utilitární struktury jako například podchod nebo ocelové nosníky zpevňující kolejiště na sebe berou podobu snů a mýtů: jeskyňovitý otvor či do sebe zapadající tvary, které by člověk čekal v přírodě. Připomínají Obrův chodník z čedičových sloupů na severním pobřeží Antrimu. Příroda je zde zastoupena silně, ale často je zastíněna nástupem těchto mocných utilitárních konstrukcí, nebo je snad jimi nahrazena?

Tyto struktury působí velkolepým dojmem – nebo spíše soutěží s velkolepostí přírody. Nalezneme zde také prázdnotu, tedy oba prvky, na něž se zaměřovali romantici. Zde však neukazují člověku, kde je jeho místo, protože člověk sám je tvůrcem těchto rozsáhlých ploch tarmaku a betonu. Dochází k narušení měřítka, když plot se vyznačuje takovou přesností, jaká by se dala

Mary McIntyre's Night

Mary McIntyre's night photographs are clear and ambiguous. They are staged photography in more than one sense of the word, as they have the air of empty stages or film-sets. This quality is enhanced by the photographs' precise compositions: everything is arranged, but the actors are missing.

Stage curtains were a feature in McIntyre's previous work. Even there, viewers were called on to imagine the characters and plots, becoming themselves part of these works and their ever so slightly mirroring frames. Our lives are also put up for scrutiny in the current works: urban and suburban sites with their well-lit car parks and street corners at once create a sense of security – and its opposite. Fences point to the wish to keep the unruly out. The degree of warmth of the artificial lighting becomes an important but also an ambiguous indicator. A tree that one can imagine as a community's meeting-place stands alone on the edge of the car park in front of a gun club. The title is *Afterwards*. What has happened? Apparently, at night, the normality of our lives is hardly recognizable. Its edges become sharply delineated, hyper-real and dream-like.

Then, certain utilitarian structures, like that of an underpass or the steel girders securing a rail track, take on the features of dreams and myths: a cavernous space or interlocking shapes that one would expect in nature. They resemble the Giant's Causeway of basalt columns on the Co. Antrim coast. Nature features strongly, but is often dwarfed by the appearance of such overpowering utilitarian constructions, or is it replaced? These structures create a sublime effect – or rather compete with the sublime in nature. We also find emptiness, both elements on which the Romantics focused. Here, however, they do not put man in his place, as it is he himself who created these expanses of tarmac and concrete. Scale also becomes unsettled

čekat u modelu a nikoliv u „opravdového platu“. Podobně se stírá rozdíl mezi nocí a dnem.

Noční výjevy mají v dějinách umění dva rozdílné odkazy: impresionisti zkoumali způsoby našeho vidění, například vlastnosti barevných stínů, i volný čas a noční život. O několik desetiletí později se ve změněných historických souvislostech umělci jako například Otto Dix a Georges Grosz zaměřili na sociální spodinu společnosti a podrobili kritice sociální a politickou realitu.

Mary McIntyre se zabývá obojím: médiem své tvorby, které dokonale zvládá, spolu s malířskými tradicemi jako například ruský současník impresionistů Archip Kuindži, a duální povahou světa, v němž žije a pracuje. Severní Irsko může nabídnout tolik přírodních krás spolu se všemi moderními ikonami současného života (osvětlená sportovní střediska, atd.). Na druhé straně se však zdá, že tu panuje blíže nespecifikovaná prázdnota: přívětivý kruh světla se může každým okamžikem proměnit v hrozivý, nebezpečný předmět výslechu – nebo před divákem defiluje minulost, která však zůstává nevyprávěna tak jako v díle *Potom*. Ulice v noci jsou pusté.

Skutečnost, že tvorba Mary McIntyre je tak absolutně inspirována romantismem, propojuje jasnost s mnohoznačností v jejích fotografických pracích: autorka se přímo vyjádří k aktuálním otázkám ve svém kontextu a v naší době a zjistí, že toho lze dosáhnout jedině oklikou – stejně jako před ní romantikové. Současně její dílo vyjadřuje naději, kterou si udržuje jako součást své přesné analýzy – a zároveň jí navzdory.

Mia Lerm Hayes

Mary McIntyre se ve své tvorbě zabývá předními tématy současného umění – prostorem, místem a krajinou. Prostřednictvím svých fotografií proměňuje obyčejné věci ve výjimečné. Tato proměna se odehrává v nočních hodinách, kdy temnota rozostří jejich obrysy a hranice mezi realitou a fikcí se stává méně zřetelná a vágní. Území, která autorka zkoumá, leží na rozhraní městského prostředí a venkovského světa, na silnicích, cestách, podchodech, v parcích či v zelených pásmech, na těžko zařaditelných místech, která dokládají, jakým způsobem měníme krajinu ve vztahu k naší městské existenci. Tyto obrazy mají nepopíratelnou kinematografickou kvalitu, kdy se zdá, že každou chvíli dojde k neočekávanému odhalení. Jak vyzorovala Mary McIntyre, tato místa se nacházejí v jakémsi stavu stagnace, v němž se pozastavil čas. Toto napětí vzniká nejen díky dramatickému a divadelnímu využití světla, ale také v důsledku nepřítomnosti lidí. Odkazy na místa, které nejsou pouze geografické, ale také psychologické, činí tato prostranství univerzálními a symbolickými pro stav dezorientace pocítované v okamžiku konfrontace s něčím ještě ne zcela odhaleným, plným neutuchajícího napětí z dosud nevyjeveného, probíhajícího příběhu.

when a fence has the exactness that one would expect more from a model than from the “real thing”. Similarly, night and day are blurred.

Night images have in art history what seem to be two distinct legacies: the impressionists wished to investigate our ways of seeing, the qualities e.g. of coloured shadows, as well as of leisure and nightlife. Some decades later, with changed historical contexts, artists like Otto Dix and George Grosz focused on the social underbelly of society, holding up social and political realities to criticism.

Mary McIntyre explores both: the medium of her practice, which she handles with perfection, alongside painterly traditions like the Russian contemporary of the impressionists Arkhip Kuindzhi, and the dual nature of the world in which she lives and works. Northern Ireland has so much natural beauty to offer, along with all the mod-cons of contemporary living (illuminated sports centres etc). On the other hand, however, an indistinct emptiness seems to linger: the welcoming circle of light can in an instant turn into a menacing, interrogating, dangerous presence – or the past presents itself to the viewer, but remains, as in *Afterwards*, untold. Streets are empty at night.

The fact that McIntyre’s work is so thoroughly inspired by Romanticism links the clarity with the ambiguity of her photo works: she at once addresses the burning issues of her context and our times and finds that this can only be achieved obliquely – as the Romantics did before her. Simultaneously, her work speaks of the hope that she maintains as part of – and despite of – her precise analysis.

Mia Lerm Hayes

Mary McIntyre’s work explores prominent themes in contemporary art - space, place and landscape. Through her photographs she transforms the ordinary into the extraordinary. This disclosure happens during the nocturnal hours, when darkness blurs the outlines of things and the border between reality and fiction becomes more indistinct and vague. The territories that the artist explores lie at the threshold between the urban and the rural world, roads, paths, underpasses, parks or greenbelts, spaces that resist easy classification and are illustrative of the way in which we modify the landscape in relation to our urban existence. There is an undeniable cinematic quality to these images, where an unexpected revelation seems always to be on the verge. As McIntyre has observed, these places seem caught in a state of stasis where time has become suspended. This tension is due not only to the dramatic and theatrical use of light, but also to the absence of people. The references to places, which are not merely geographical, but also psychological, makes these spaces universal and emblematic of the condition of disorientation felt when confronted by something which is yet to be revealed, a perpetual tension towards any yet undiscovered, ongoing narration.

Podchod, 2003,
barevná
fotografie
typu C-print
na desce dibond,
83 x 100 cm

The Underpass,
2003, C. type
photographic
print on dibond,
83 x 100 cm

Potom, 2004,
barevná
fotografie
typu C-print
na desce dibond,
81 x 101 cm

Afterwards,
2004, C. type
photographic
print on dibond,
81 x 101 cm

Noční krajina,
2002, barevná
fotografie
typu C-print na
desce dibond,
83 x 100 cm

Nightscape,
2002, C. type
photographic
print on dibond,
83 x 100 cm

Příchod noci III,
2003, barevná
fotografie
typu C-print
na desce dibond
85 x 104 cm

Nightfall III,
2004, C. type
photographic
print on dibond,
85 x 104 cm